

SALVAR

Josep M. Ripoll

No cal que ens situem en els extrems:
que sempre recorrem al Ferrater
de l'alcohol i les dones i el suïcidi,
o al Vinyoli borratxo i nant de putes,
tots dos caient torrats a casa el Foix,
que els volia fer fora, com no hauríem
de recordar només Nicholas Ray
per l'agonia que en mostrà Wim Wenders,
i hauríem de considerar l'escandalosa
història de Verlaine i de Rimbaud
poc més que un gran poema de Cernuda,
o la crida obsessiva del pur negre
el punt final de Rothko, però no
la clau indefugible d'un procés.
No cal que ens rabegem en els extrems;
ens podem establir a les mitjanies
per tal de comprovar que som fracàs
sense haver de mostrar cap més dolor
que el compartit per tots pel fet de viure,
en el ressò apagat de l'existència diària,
la d'un oficinista anomenat Wallace Stevens
o la nostra mateixa, sense que
importi si triomfem o fracassem
a títol pòstum: persegüim la glòria
ara, tangible, mentre enganyem a ningú
en el menyspreu que tant malingim fer-ne.
Sí que ens creiem, però, que sobreviure
depèn en gran mesura de la lent
amb què ens mirem la vida quotidiana,
i ens hem convençut que l'art
ajuda una mica a viure.
Sí no ens emborratxem o si ningú
no ens filma l'agonia,
si no hem estat l'amor escandalós
del poeta de moda
o no ens hem suïcidat per cap color,
pensem que hem de resoldre l'existència
amb el convenciment que som artistes
—no cal tenir-ne més que l'actitud—
sense voler saber que justament això
és el que més ens burxa en el fracàs
mentre creiem que ens en podrà salvar.

"Illes de Rilke", Josep Gerona

Del llibre *Dir*
Premi Ciutat de Terrassa Agustí Bartra 2008
Edicions Proa, 2009